

מאורות שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא

בעיה"ק חברון טובב"א

בנשיאות כ"ק שרן אדמו"ר שליט"א

מאורות הפרשה

בס"ד עש"ק פרשת בחוקותי - חזק
י"ז אייר התשע"א שנה ה' - גליון 243
נא לא לקרוא בזמן התפלה - טעון גניזה
זמני הדלקת הנרות ומוצ"שק - מוצ"ש קל
הדלקת נרות מוצ"ש
חברון 19:01
ירושלים 18:57
תל אביב 19:08
באר שבע 19:13
לע"נ שמעון עופר בן מאיר ז"ל

"אם בְּזִקְתִּי, תִּלְכְּכוּ וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ, וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם" (כ"ו ג) פירש רש"י "יכול זה קיום המצות? כשהוא אומר ואת מצוותי תשמרו, הרי קיום המצוות אמור. הא מה אני מקיים אם בחקתי תלכו? שתהיו עמלים בתורה". והנה יש לבאר מה ענין "עמלים בתורה" למילת בחקותי. מצינו נאמר בגמרא [מגילה ל"א]: "תניא ר' שמעון בן אלעזר אומר עזרא תיקן להן לישראל שיהו קורין קללות שבתורת כהנים קודם עצרת ושבתורה קודם ר"ה מאי טעמא אמר אביי ואיתימא ריש לקיש כדי שתכלה השנה וקללותיה בשלמא שבמשנה תורה איכא כדי שתכלה שנה וקללותיה אלא שבתורת כהנים אטו עצרת ראש השנה היא אין עצרת נמי ראש השנה היא דתנן ובעצרת על פירות האילן". היינו שלכאורה מובן מדוע קוראים בקללות שבפרשת כי תבוא לפני ר"ה שתכלה שנה וקללותיה, אך היכן מצינו שחג השבועות [עצרת] קוראים בו קללות שבספר ויקרא [בפרשתנו] ע"מ שתכלה שנה וקללותיה? אלא שהיות שבעצרת נידונים על פירות האילן הרי יש כאן דין וראש הנשה מכאן ולהבא. ויש לתמוה הרי הדין הוא על פירות האילן ממש ומה מקום יש דימוי זה לעמל התורה? ולהבין – כבר אמרה תורה "כי האדם עץ השדה" [פרשת שופטים] והתורה נקראת עץ כנאמר "עץ חיים היא למחזיקים בה" [משלי ג] הרי בשבת זו שלפני מתן תורה מפרידה שבת אחת נוספת, על מנת לתת לישראל בניו אהוביו של מקום עת וזמן לעמול בתורה בבחינת עשיית פירות מתוקים מדבש על מנת שנהיה ראויים לקבלת התורה בעצרת "תהיה לכם", היינו שכל ההשפעות הקדושות הבאות מלימוד התורה עשיית מצוותיה באהבה ושמחה היא "לכם" אותיות "מלך" הוא החיבור של הנבראים אל מלך מלכי המלכים הקב"ה על ידי התורה, שהרי אורייתא קב"ה וישראל חלק אחד הוא. ועל כך אמר הכתוב "שקר החן והבל היופי אשה יראת ה' היא תתהלל" [סוף משלי]. ולכאורה מה ענין זה לדברינו? ולבאר, מצינו בתלמוד [סנהדרין כ.]. "שקר החן זה דורו של משה ויהושע והבל היופי זה דורו של חזקיה יראת ה' היא תתהלל זה דורו של ר' יהודה ברבי אילעאי אמרו עליו על רבי יהודה ברבי אילעאי שהיו ששה תלמידים מתכסין בטלית אחת ועוסקין בתורה", ויש לשאול והיאך ניתן לומר על דורם של משה ויהושע שהם בחינת "שקר החן", ודורו של חזקיה "הבל היופי", שהרי עליו נאמר שנעץ חרב על פתח בית המדרש ואמר: כל מי שאינו עוסק בתורה ידקר בחרב זו, בדקו מדן ועד באר שבע ולא מצאו עם הארץ, מגבת ועד אנטיפרס ולא מצאו תינוק ותינוקת, איש ואשה, שלא היו בקיאים בהלכות טומאה וטהרה... [סנהדרין צ"ד]: ואילו דורו של רבי יהודה בר אילעאי הא הבחינה הגבוהה מכולם שעליו יאמר "יראת ה' היא תתהלל"? ומכאן מודעה רבה לאורייתא שמה שאמרה התורה "בחקותי" ופירש רש"י "עמלים בתורה" הוא חוק ולא יעבור מאיתו יתברך, שעמל התורה ביגיעה והתמדה היא הפירות האמיתיים, ואשר על כן בדורו של משה ויהושע הקב"ה עשה להם ניסים ללא הפסק, מן ושלו, מים וענני כבוד, ואם כן מה קושי יש לעמול בתורה? והרי אין דבר אחר לעסוק בו, ובדורו של חזקיה לימוד התורה היה על מנת להינצל מחרב סנחריב, ויש כאן פניה וסיבה, ובדורו של רבי יהודה היו כל הסיבות שלא לעמול בתורה שהיו עניים מרודים "שהיו ששה תלמידים מתכסין בטלית אחת ועוסקין בתורה", וכל אחד היה נותן לחברו את אותה טלית היחידה על מנת שיתכסה בה ויחס לו, ובכל זאת היו עוסקים בתורה, בודאי שזו הבחינה הגדולה מכולם "יראת ה' היא תתהלל". ועל כן אמר הגמרא [שם] שהוא רמז הפסוק בלשון נקבה הרומזת לתורה הנקראת "בת" כמבואר "ויהי ביום השלישי בהיות הבקר דביה נחית קודשא בריך הוא למיהב אורייתא לישראל בת יחידה למהוי עמיה [זוהר ר"מ רפא עמוד ב] היינו שהתורה מתהללת בעמליה ועוסקיה. והנה אנו דור המשופע בכל מילי דמיטב, על אחת כמה וכמה צריכים לעסוק בתורה ולעמול בה כהנה וכהנה, איש איש כפי שכלו ויכולותיו ובלבד שנעמול בה לשם שמים וממילא יחולו הברכות הכתובות בפרשה עלינו ועל כל ישראל אכ"י, בגשמיות כנאמר [ויקרא פרק כו] "וְנָתַתִּי גֶשְׁמִיכֶם בְּעֵתָם וְנָתַתִּי הָאֶרֶץ יְבֻלָּה וְעַץ הַשָּׁדֶה יִתֵּן פְּרִיֹו", פירות העמל בתורה שמשפיעים שפע ברכה והצלחה בכל מכל כל.

יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 העורך: בן ישי עוזיהו

לתרומות – ח"ן בנק הדואר - 20033243

כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>

מאורות רבותינו מקומרנא

על הפסוק בפרשה "ואם לא תשמעו לי ולא תעשו את כל המצוות האלה" אמר האדמו"ר זיע"א שמלשון זו ישנה סברה שלא ישמעו אבל יעשו, וקשה שהרי אם לא ישמעו בודאי לא יעשו? אלא הכוונה היא ללימוד והפולפול בדברי תורה, ולמרות שהוא מאמין בחז"ל הוא אינו מייגע את עצמו לשמש ת"ח וללמוד תושבע"פ, שמהם לומדים דברי רז"ל. ובה יש לנו אדם שלמרות שאינו לומד הרי הוא בעל מעש"ט, לכך אמרה תורה "ולא תעשו", לומר לך שאם לא תלמד לא תעשו, שביטול תורה יביא לך ביטול מעש"ט, כי התלמוד מביא לידי מעשה, ואם תבטלו התורה תבטלו אח"כ ג"כ את המעש"ט. או שיש לך אדם שבגלל העדר הלימוד מחמת זלזול במדרש חכמים אינו עושה, יגרם העדר העשייה, והולך ויורד עד שמואס ומצחק באחרים שעושים מעשיהם עפ"י רז"ל, ודרל המאיסה היא בעשיית החוקים, "ואם את משפטי תגעל נפשכם" שאינו מואס בחכמים סופו לשנוא את החכמים. או שיש אדם שאינו לומד ומואס ואינו עושה כלל, אבל בלבו יש אהבה לחכמים ולצדיקים, ואומר הוא שהם אלו הראויים לקיים את דברי החוקים והמשפטים, ואינו מואס אלא באחרים שמעלה בדתו שהם בדרגתו ואיך הם מקיימים החוקים והמשפטים ואינם בעלי מדרגה. או שיש לנו אדם שאינו לומד ואינו עושה ושונא את החכמים ומואס באחרים אבל אינו פועל שום פעולה על מנת שיתבטלו ממעשיהם, אבל סופו שיהיה כופר בתורה ובמצוות ובעיקר מתוך שלא למד. ועל כן אמרה התורה "אם בחקותי תלכו" היינו שתהיו הולכים מדרגה אחר מדרגה, ומתוך לימוד ופולפול בדברי התורה הקדושה "אור קדמאה" הגנוז באותיותיה "ואת מצוותי תשמרו" שתהיו מקפידים על קלה כבחמורה, כי הדבק בלימוד לשמה ומדבק נפשו באותיות התורה והתפלה, מושך על עצמו הארת אור א"ס הגנוז באותיות ההם, וכשמשתף בלימודו קול ודיבור הרי מייחד הוא ב' שמות הוי"ה ואדנות, ה' מוצאות הפה, ועושה עצמו שותף לבורא יתברך במעשה בראשית. על כן יש בו את הכוח וסייעתא דשמיא "ועשיתם אתם", חסר וא"ו, להורות כי זו בחינת "אתם" כל אחד ואחד מישראל יש בו ערבות ושייכות לכל אחד אחד אשר בשם ישראל יכונה, "אתם קרויים אדם". וצריכים לדעת שיש הרבה פעמים שבאים ניסיונות על האדם וחלישות הדעת ומוחין דקטנות, כי הרע מואס בטוב כי הוא המנגד לו והמבערו בשורשו, וכמו שכתב זקנו ז"ל: "ותאמינו לי אחיי, שכמה פעמים היה לי רדיפות וחלישות הדעת ניסיונות גדולות, וברגע בהנחות תפילין ציצית וקריאת שמע ותפלה או לימוד תורה. הטעימו לי טעם אור עליון מתוק האור לעינים לא יכילוהו הרעיון, עד שעשיתי בריה חדשה ממש באור פנים ובלב שמח בשמחה ובטוב לבב מרב כל. עד שבטלה ממני כל המורגש של עוה"ז שלא ארגיש כלל מעניינים כאלה, וזהו בגלל קיום המצוות וכדברי ר"ח בר פפא במדרש אם תקיימו את המצוות מעלה אני עליכם כאלו עשיתם עצמכם" שבאמת נעשה בריה חדשה בלא חטא ועוון. [עכ"ל הסבא] מכאן מודעה רבה היא לכל איש ישראל, שעל מנת להגיע למדרגת דבקות בקב"ה, חובה היא לקיים ולדקדק בלימוד התורה והמצוות והשכר הוא בא כפי המאמץ וההתגברות על חולשות וחלישות הדעת והכוונה, לא שהכל הולך אחר הרצון. והכדברי המדרש [רבה] אם בחקותי תלכו הה"ד (תהלים קיט) "חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך" ר' הונא בשם ר' אחא אמר חשבתי מתן שכרן של מצוות והפסדן של עבירות ואשיבה רגלי אל עדותיך.

[מרבנו מו"ר כ"ה אדמו"ר שלום ספריו צוק"ל]

מאורות הסיפור החסידי

הילד שנעלם בלילה

ליל חורף צונן. מרבד של שלג מכסה את עין הארץ. רוחות עזות שורקות בקולות מקפיאות דם, ונושאות בכנפיהם פתיתי שלג צחורים. בבתים המוסקים מצטנפות הבריות ומתעטפות בכסות עבות. איש אינו מעיז לחשוב על יציאה אל מחוץ לבית בליל סערה שכזה. חצות לילה. באחד הבתים נשמעים צעדים חרישיים. כשבידו נר פוסע רבי אשר לעבר מיטת בנו האהוב יעקב יצחק בן השבע. 'אע"פ מבט בילד', חושב האב, 'שמה אין הוא מכוסה כראוי, ואולי הוא זקוק לשמיכה נוספת בקור שכזה. האב מגיע אל המיטה, ונעצר כהלום רעם: המיטה ריקה, והילד איננו. סיור בזק בחדרי הבית מגלה את העובדה כי יעקב יצחק הקטן נעלם ואיננו. לקול הפסיעות מתעוררת האם משנתה. מבוהלים ונפחדים החליטו ההורים לצאת מן הבית החם, ולחפש את הילד ברחובות המושלגים. אך עזבו את מפתן הבית, הבחינו בעקבות קטנים על גבי השלג. הוריו של יעקב יצחק הקטן החלו לפסוע בעקבות סימני הפסיעות, עד שהגיעו אל בית הכנסת. ליד החלון עמדו להתבונן, והבחינו בנר קטן הדולק בתוך בית הכנסת, ושמעו את בנם הקטן מתפלל ומתחנן לפני בוראו. קולו של הילד הרטיט את לבבות הוריו. תחושות הפחד והחרדה נעלמו, ובמקומן - רגשות עונג ושמחה. בתוך בית הכנסת, שרק אורו של נר קטן ריצד על קירותיו, ניצב בדד יעקב יצחק הקטן. פיו דובב מילותיו של אחד מפרקי התהילים. שוב ושוב חזר הילד על מילות הפרק, כשבכל פעם אומר הוא פרוש אחר. וליבו מפציר ומתחנן כבן המתחטא לפני אביו. היטו ההורים - שעמדו ליד חלון בית הכנסת - אוזן, למלים הבוקעות מפי הפעוט, ושמעו אותו. הילד הפציר והתחנן לפני בורא העולמים, שיפתח ליבו בתורה, שידבק ליבו במצוות, ושלא יסיח ממנו אהבת ה' ויראתו. רק לפנות בוקר נשמעו צעדיו של הילד הפוסע לכיוון ביתו. חרש חרש פתח יעקב יצחק הקטן את דלת הבית, התחמק בחשאי לחדרו, נשכב במטתו, והשים עצמו כישן. לא חלפה מחצית השעה, ובזריזות מפליאה זינק הילד ממיטתו, מתגבר כארי, וכלל לא ניכר בו כי לא ישן כל הלילה כולו.

רבי יעקב יצחק מפשיסחא היה אחד מענקיה של תנועת החסידות, היה רבם של ישראל, ונודע בכינויו "היהודי הקדוש". [מרוה לצמא]

העלון יוצא לעילוי נשמת

משה בן יוסף	נעמי בת חיים	שרה בת חיים	אברהם בן חיים	ציון בן אברהם	עזרא בן יוסף	אברהם בן יוסף
ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל

הלכות מעשה הקרבנות להרמב”ם

הלכות מעשה הקרבנות פרק ז

א מצות עשה לעשות החטאות, כמצותו האמורה בתורה. וכיצד מעשה חטאת הנאכלת: שוחט ונותן הדם, כמו שבארנו. ומפשיטה, ומפריש האמוריו, ומולחן, וזורקו על גבי האשים; ואם רצה לתן את האמוריו בכלי כשמוליכו למזבח, נותן. וישאר בשרה, נאכל לזכרי כהנה.

ב וכיצד מעשה חטאות הנשקפות: שוחט וזרק הדם שלהם, כמו שבארנו; ואחר כך קורעו, ומוציא האמוריו, ונותן אותן בכלי, ומולחן, וזורקו על גבי האשים. ומוציא שאריתן חוץ לעיר, ומנתחין אותן שם כנתחי העולה בעורן; ושורפין אותן שם, בבית הדשן.

ג שלושה מקומות לשרפה--אחד, בתוך העזרה; ובו שורפין פסולי המקדשין, ואמורי קדשים קלים שנפסלו, ופרים ושעירים שלחטאות הנשקפות אם ארע בהם פסול, ביו לפני זריקה בין לאחר זריקה--כגון שנטמאו, או שיצאו חוץ לעזרה עד שלא הגיע זמן לצאת, או שלן הבשר, או לנו האמוריו שלהן.

ד והמקום השני--בהר הבית, ושמו בירה; ובו שורפין חטאות הנשקפות אם ארע בהן פסול, אחר שיצאו מן העזרה.

ה והמקום השלישי--חוץ לירושלים, והוא הנקרא בית הדשן; ושם שורפין חטאות הנשקפות, בזמן שהן נשקפות כמצותן. [ה] ושרפת כל הנשקפות--בשרה בזר, ובלילה. וכל הנשקפות חוץ לעזרה--כל העצים כשרין לשריפתן, אפלו בקש ובגבבה: שנאמר ”על-עצים, באש” (ויקרא ד, יב), אש מכל מקום; ולמה נאמר עצים, להוציא את הסידי ואת הרמץ.

ו חטאת העוף כיצד היתה נעשית: מולק אותה בקרן דרומית מערבית, כמו שבארנו; ויורד בצפרו עד שיחתך הסימניו, או רבו שלאחד מהן. ואינו מבדיל הראש מן הגוף; ואם הבדיל--פסל ולוקה, שנאמר ”ומלק את-ראשו ממול ערפו, ולא יבדיל” (ויקרא ה, ח).

ז ומזה מדמה על קיר המזבח, למטה מאמצעו; ושירי הדם--מתמצים על היסוד, שנאמר ”והנשאר בדם, ימצה אל-יסוד המזבח” (ויקרא ה, ט); מכלל שהנתנה על קיר, שהשירין שלו מתמצין אל היסוד; וזה הוא קיר התחתון. [ז] ומצוי דם חטאת העוף, מעבב. ואין למזבח בה, אלא דמה; והשאר--נאכל לזכרי כהנה, כבשר חטאת הבהמה.

ח כיצד אוהז חטאת העוף בשעת מליקה: אוהז שתי רגליה בין שתי אצבעותיו, ושני גפיה בין שתי אצבעותיו; ומותח צנארה אל רחב שתי אצבעותיו, ומולק. וזו מעבודות קשות שבמקדש. ואם שנה, ואחז מכל מקום--בשרה. [ט] וכל מקום מן המזבח, פשר למליקתה--ובלבד שיזה דמה, למטה מאמצע המזבח; ואם הזה בכל מקום, בשרה--והוא שיתן למטה, מעט מדם הנפש.

ט [י] שלושה דברים היתה קרן דרומית מערבית משמשת למעלה, ושלושה למטה: מלמטה--חטאת העוף, והגשת המנחות, ושירי הדם שלעולות וחטאות הנאכלות ואשמות ושולמים ששופכין עליה.

י והשלושה שמלמעלה--נסוד המים שמנסכין בהג, ונסוד היין שלנסכים, ועולת העוף: בזמן שהיא רבה ואין קרן דרומית מזרחית מכילה אותה--נפניו לקרן דרומית מערבית, ועושין אותה שם.

יא כל העולין למזבח--עולין דרך ימין, ומקיפין, ויורדין דרך שמאל: חוץ מן העולה לאחד משלושה דברים אלו שלמעלה בקרן זו, שהן עולין ונפניו על השמאל לקרן, ועושין מלאכתן, וחוזרין לעקב.

יב ומפני מה נפניו לשמאל: כדי שיפגעו בקרן מערבית דרומית תחלה; שאם נפניו על ימין, ומקיפין את כל המזבח עד שיגיעו לקרן דרומית מערבית--שמא יתעשן המים והיין, או שמא ימות העוף בעשן המזבח.

יג [יב] לפיכך המנסך מים או יין--כשהוא מקיף את המזבח, לא יהיה בידו כלום; ומתחיל ומקיף מקרן דרומית מזרחית למזרחית צפונית, לצפונית מערבית, למערבית דרומית, ולא יהיה בידו כלום. וכשמגיע למערבית דרומית, נותניו לו המים או היין בידו, ומנסך שם; ואם לא הקיף--עולה ופונה על שמאלו, ועושה מלאכתו ויורד.

"עשירית האיפה" על תורת כהנים

מאת הנשר הגדול אספקלריה המאירה שר התורה
מִן רבינו קוה"ק יצחק יהודה יחיאל זצללה"ה זיע"א
האדמו"ר מקאמרנא

"וכן הוא אומר אם לא תשמעו" יכול אלו המצוות כענין שאנו אומרים אשרי איש שישמע למצותיך, לו

הקשבת למצותי. היינו שכל המצוות נותנים עצות היאך לעבוד את אלהי ישראל, כטעם י"ה פעם ו"ה עולה עצה. ויש לפניך שני דרכים והבן שמעו ותחי נפשכם. והבן היטב"

[עשירית האיפה דף קמ"ח:]

משניות סדר קודשים - מסכת זבחים פרק ח

ח,א כל הזבחים שנתערבו בחטאות המתות, או בשור הנסקל--אפילו אחד בריבוא, כולם ימותו. נתערבו בשור שנעברה בו עבירה, או שהמית את האדם על פי עד אחד, או על פי הבעלים, ברובע, ובנרבע, ובמוקצה, ובנעבד, ובאתנון, במחיר, ובכלאיים, ובטריפה, וביוצא דופן--ירעו עד שיסתאבו, ויימכרו ויביא בדמי היפה שבהן מאותו המין. נתערב בחולין תמימים, יימכרו בחולין לצריכי אותו המין.

ח,ב קודשים בקודשים, מין במינו--זה יקרב לשם מה שהוא, וזה יקרב לשם מה שהוא; קודשים בקודשים, מין בשאינו מינו--ירעו עד שיסתאבו, ויימכרו, ויביא בדמי היפה שבהן ממין זה, ובדמי היפה שבהן ממין זה; ויפסיד המותר מביתו. נתערבו בבכור ובמעשר--ירעו עד שיסתאבו, ויאכלו כבכור וכמעשר. הכול יכולין להתערב, חוץ מן החטאת ומן האשם.

ח,ג אשם שנתערב בשלמים--רבי שמעון אומר, שניהם יישחטו בצפון, ויאכלו כחומר שבהן. אמרו לו, אין מביאין קודשים לבית הפסול. נתערבו חתיכות בחתיכות--קודשי קודשים בקודשים קלים, הנאכלין ליום אחד בנאכלין לשני ימים--יאכלו כחומר שבהן.

ח,ד אברי חטאת שנתערבו באברי עולה--רבי אליעזר אומר, ייתן למעלן, ורואה אני את בשר חטאת מלמעלן כאילו הוא עצים; וחכמים אומרים, תעבור צורתו, וייצא לבית השריפה.

ח,ה אברים באברי בעלי מומין--רבי אליעזר אומר, אם קרב ראש אחד, יקרבו כל הראשים; כרעו של אחד, יקרבו כל הכרעיים. וחכמים אומרים, אפילו קרבו כולן חוץ מאחד מהן, ייצא לבית השריפה.

ח,ו דם שנתערב במים--אם יש בו מראה דם, כשר; נתערב ביין, רואין אותו כאילו הוא מים. נתערב בדם בהמה, או בדם החיה--רואין אותו כאילו הוא מים; רבי יהודה אומר, אין דם מבטל דם.

ח,ז נתערב בדם פסולין, יישפך לאמה. בדם תמצית, יישפך לאמה; ורבי אליעזר מכשיר. ואם לא נמלך, ונתן--כשר.

ח,ח דם תמימין בדם בעלי מומין, יישפך לאמה. כוס בכוסות--רבי אליעזר אומר, אם קרב כוס אחד, יקרבו כל הכוסות; וחכמים אומרים, אפילו קרבו כולם חוץ מאחד מהן, יישפך לאמה.

ח,ט הניתנין למטן שנתערבו בניתנין למעלן--רבי אליעזר אומר, ייתן למעלן, ורואה אני את הניתנין למעלן כאילו הן מים; ויחזור וייתן למטן. וחכמים אומרים, יישפכו לאמה; ואם לא נמלך, ונתן--כשר.

ח,י הניתנין מתנה אחת שנתערבו בניתנין מתנה אחת, יינתנו מתנה אחת; מתן ארבע במתן ארבע, יינתנו מתן ארבע. מתן ארבע במתנה אחת--רבי אליעזר אומר, יינתנו מתן ארבע; ורבי יהושוע אומר, יינתנו מתנה אחת. אמר רבי אליעזר, והרי הוא עובר על "בל תגרע" (ראה דברים יג,א); אמר רבי יהושוע, והרי הוא עובר על "בל תוסף" (ראה שם). אמר רבי אליעזר, לא נאמר "בל תוסף" אלא כשהוא עצמו; אמר רבי יהושוע, לא נאמר "בל תגרע" אלא כשהוא עצמו.

ועוד אמר רבי יהושוע, כשנתן--עברת על "בל תוסף", ועשית מעשה בידך; וכשלא נתת--עברת על "בל תגרע", ולא עשית בידך.

ח,יא הניתנין בפנים שנתערבו בניתנין בחוץ, יישפכו לאמה. נתן בחוץ, וחזר ונתן בפנים--כשר. בפנים, וחזר ונתן בחוץ--רבי עקיבה פוסל, וחכמים מכשירין: שהיה רבי עקיבה אומר, כל הדמים שנכנסו לכפר בהיכל, פסולין; וחכמים אומרים, החטאת בלבד. רבי אליעזר אומר, אף האשם, שנאמר

"כחטאת, כאשר" (ויקרא ז,ז).

ח,יב חטאת שקיבל דמה בשני כוסות--יצא אחד מהן לחוץ, הפנימי כשר; וכנס אחד מהן לפנים--רבי יוסי הגלילי מכשיר בחיצון, וחכמים פסולין. אמר רבי יוסי הגלילי, מה אם במקום שהמחשבה פוסלת בחוץ, לא עשה את המשואר כיוצא--מקום שאין המחשבה פוסלת בפנים, אינו דין שלא נעשה את המשואר כנכנס. כנכנס לכפר--אף על פי שלא כיפר, פסול, דברי רבי אלעזר; רבי שמעון אומר, עד שיכפר. רבי יהודה אומר, אם הכניס שוגג, כשר. כל הדמים הפסולין שניתנו על גבי המזבח, לא ריצה הציץ אלא על הטמא--שהציץ מרצה על הטמא, ואינו מרצה על היוצא.

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו
שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך
ושם נעבדך ביראה, כימי עולם, וכשנים קדמונית.

